

Ellágyulás

2011 október 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Megbocsátani kétféle módon lehet. Magánügy a megbocsátás, ha négy szemközt elintézik a dolgot az érintettek, közügy, ha meghívott újságírók előtt fognak kezet, mosolyognak, barátkoznak.

Révész Máriusz fideszes országgyűlési képviselő a nagy nyilvánosság előtt kért kegyelmet a 2006. október 23-án emberségből levezsgázott rendőröknek, így kezeljük mi is közéleti eseményként a történeteket. Látszólag

morális és politikai telitalálat, hogy a képviselő családostól az Országházba invitált két rendőrt, akik ugyan nem bántották, de szépen végignézték, ahogyan társaik felbőszült vadállatként megpróbálják szétverni a fejét.

Mi a Magyar Hírlapnál kiváló személyes és munkakapcsolatban állunk Révész Máriusszal, tudjuk, hogy cseppet sem sértődös, éppen ezért nyilvánosan is megindokoljuk, miért tartjuk baklövésnek és vállalhatatlannak a tegnapi megbocsátó show-műsort.

Kezdjük kissé távolabbról. Ha valaki jobboldali közszereplő, de legyen akár csak mezei szavazó, akkor minden idegrendületével „keresztényinek” kellene lennie – sokak szerint. Nemcsak a baloldalon, a táboron belül is felbukkan a szemforgató érv, amely szerint a jobboldaliaknak, konzervatívoknak vagy nem is tudom, kiknek, akik tehát nem liberálisok és komcsik, a megbocsátás és szeretet parancsa szerint kellene működniük minden pillanatban. Hányszor hallottuk már, hogy jobboldali vagy, tehát keresztény is, maradj csendben, neked azt írja el a Mestered, hogy tartsd oda a másik orcádat is. Sőt: nyilván akkor kerek a világ, ha még a felső- és alsóruhádat is megosztod a téged püfölő készenlétiakkal...

Boldogult Csiha Kálmán református püspök, aki hosszú éveket töltött a román kommunizmus börtöneiben, mondta egyszer a megbocsátásról, hogy kereszténynek vagyunk, nem birkák. Igazat beszélt. Senkinek semmi köze ahhoz, milyen vallást követek vagy nem követek. Hogy a saját hitem, meggyőződése, világképem pontosan mit takar, hogy mit tartok helyesnek, hogy tanítómesteremnek fogadom-e Jézust vagy sem, kizárólag a személyes ügyem. Ráadásul a jobboldali és konzervatív jelző nem szinonimája a kereszténynek. Egész sereg kemény jobbot ismerek, aki nem jár templomba, sőt Istenben sem hisz. A keresztény megbocsátás morális, a konzervatív gondolkodás pedig politikai kategória. Semmi közük egymáshoz.

Így aztán azt tanácsolom, hogy a vallásos meggyőződésű, jobboldali ember csak akkor fogadja el mások kéretlen etikai tanácsait, ha azt látja, hogy például a liberális meggyőződésű polgárok is elfogadják a másképp gondolkodók közéleti jelenlétét. Például, hogy ők is vezethetnek budapesti színházat. Elvégre a liberálisokat – legalábbis doktrinálisan – az általános emberszeretet és a túlcseresznyés szabadságélmény vezérli, nosza, csókolják össze Dörner Györgyöt, de legalább hagyják békén dolgozni. Ha pedig nem teszik, akkor ne osztogassanak tanácsokat másoknak.

Miután alapos a gyanú, hogy a végső kérdésekről, életről, halálról való gondolkodást, valamint a helyes életvezetés magyarázatát nem a politikusoknak szabták az égiek, Révész Máriusz is határozottan rosszul áll a keresztény moralizálás. Ebben a vegytisztán politikai ügyben, sok-sok magyar ember megalázásában, megverésében ugyanis a jogi és erkölcsi jóvátétel a fontos, nem pedig a nagy nyilvánosság előtt megejtett ellágyulás.

Karol Wojtyła bement merénylőjéhez a börtönbe. Karol Wojtyła, az ember, megbocsátott Ali Agcának, a másik embernek. Karol Wojtyła azonban egyúttal II. János Pál is volt... Révész Máriusz boldoggá avatását – az utolsó híreink szerint – a parlamenti kétharmad bizonytalan időre elnapolta.

A készenléti rendőrök?k köszönik, jól vannak. És azt a tanulságot sz?rték le, hogy ha a kollégák szétverik valakinek a fejét, a végén úgylis elhaverkodnak majd velük a „nagy emberek”. Nagyjából döntetlenre hozták a meccset. A politika eltörölte egyéni és közösségi b?neiket, és persze elmaradt a b?nh?dés is.

Miközben már 2006. október 24-én hajnalban a parancsnokaik arcába kellett volna vágniuk a jelvényüket... Emberhez, férfihoz, magyarhoz méltón. A becsület nevében. Azonnal ki kellett volna lépniük a testületb?l, amely rablóbandává züllesztette ?ket. Még akkor is, ha munka nélkül maradnak, még akkor is, ha nehéz id?k következnek.

Máriusz, most azt kéred az igazságszolgáltatástól, hogy ne bántsa az ártatlan „kis rend?röket”... Tévedsz. A „kis rend?rök” is b?nösök. Az egyenruha ma is sáros és véres. Az életveg ver?emberek, a b?nök?kt?l semmiben nem különböz?, kigyúrt tahók, a nagy pofájú, magabiztos, egyenruhás surmók ma is a testületben vannak.

Velük fogtál kezét tegnap jelképesen. ?ket mentetted fel meggondolatlan szavaiddal. Szerinted elfogadják a megvert, megalázott emberek, hogy békejobbot nyújtottál, miközben folynak a büntet?eljárások?

Szerintem a földi igazságtétel valami egészen mást jelent. A moralizálás helyett inkább dolgozni kellene, hogy mihamarabb felkutassuk, megtaláljuk és felel?sségre vonjuk a b?nösöket, kicsiket és nagyokat egyaránt.
Szentesi Zöldi László, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló